

Milí čtenáři,

tak máme za sebou dva měsíce tohoto školního roku. Druhé číslo inTELEktu se vám sice dostává do rukou až na začátku toho třetího, ale i tak se nám podařilo čtyřdenní skluz z prvního čísla zase o pár dní zkrátit. Pevně věříme, že třetí vydání stihneme do posledního listopadového dne, což bude shodou okolností pátek. My to dokonce budeme muset stihnout, protože čtvrtý, tj. prosincový inTELEkt musí vyjít před vánočními prázdninami a přes to - jak se říká - nejede vlak! V souvislosti s právě vycházejícím číslem musíme adresovat zvláštní poděkování Báře Helmové z oktávy, která nám pomohla technicky smontovat a připravit ke kopírování druhou stranu (s rébusy a sudoku), což je z celého inTELEktu vždycky ten největší problém.

Máme se tentokrát naštesti i čím pochlubit. Třeba tím, že se nám v nebyvalé míře podařilo dostat do časopisu školní akce nebo události, které s naší školou tak či onak souvisejí. Nebo tím, že nám do obsahu čísla přispěli i externí autoři mimo okruh redakce, v jednom případě dokonce i mimo okruh naší školy.

A co tedy v tomto vydání najdete? Samozřejmě všechny stálé rubriky, jako je stránka hlavolamů, prostřední dvoustrana s křížovkou, závěrečná kulturní nabídka, a ovšem i dvoustránkový rozhovor, tentokrát s nováčkem v učitelském sboru, Mgr. Markem Hencem. Od příštího čísla pro vás opět přichystáme pár soutěží dotovaných zajímavými výhrami.

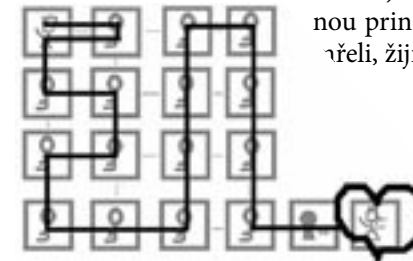
Můžete si přečíst články o dobročinné akci skautů, o americkém zájezdu souboru Skřivánek, o exkurzi na Ostravsko, o školním dramatickém kroužku, o návštěvě divadelního představení Edith Piaf v Brně, o jazyce populární hudby, o článku Denisy Dratvové v MF Dnes a řadu dalších věcí.

Hodně štěstí při nadcházejících čtvrtletních písemkách vám všem přeje
VAŠE REDAKCE

Rébusy pro bystré hlavy

Řešení z minulého čísla:

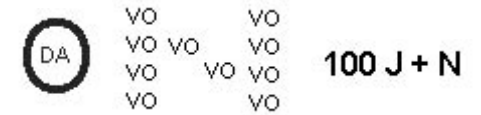

Princi Jiříkovi se podařilo najít správnou cestu, dostal krásnou princeznu za ženu a žili spolu šťastně, a pokud nezeřeli, žijí spolu až dodnes...

A zkoušeli jste přelévat gin a tonic? Správné řešení bylo, že v obou sklenicích bude stejný poměr. Jestliže jste nepřišli na správné řešení, tak doufáme, že vám aspoň chutnalo.

Šifry

Vaším úkolem je rozluštit následující šifry. Poradíme vám, že se za nimi skrývají podstatná jména.

Kostky

Na obrázcích je jedna kostka v různých polohách. Vloudila se tam však jedna jiná. Najdete ji?

Sudoku

Jistě už jste zkušení luštitelé, a proto vám přinášíme trochu obtížnější sudoku. Tak si pěkně namáhejte hlavičky. Samozřejmě si také můžete zkontrolovat řešení z minulého čísla.

Nové zadání

Řešení z minulého čísla

7	4	9	1	3	5	6	2	8
2	3	8	4	6	9	7	1	5
5	6	1	8	7	2	4	9	3
1	7	4	5	9	3	8	6	2
9	2	5	7	8	6	1	3	4
6	8	3	2	1	4	9	5	7
3	5	6	9	4	7	2	8	1
8	9	7	3	2	1	5	4	6
4	1	2	6	5	8	3	7	9

2				4	6	5		
8								1
3			8	5	9			
		3	7					9
				1				
	5				8	3		
			9	3	7			2
	6							4
		2	6	8				9

EVA FASOROVÁ, DRAHA ZBOŘILOVÁ (oktáva)

Jaké to je mít článek v novinách

Musím přiznat, že psát tento článek mi bylo velmi proti srsti. S nápadem, že bych měla napsat jakýsi „článek o článku“, přišel ale sám pan profesor Továrek. Ten je přece jen můj „nadřazený“, tak jsem se do toho nakonec po dlouhém přemáhání pustila.

Většina čtenářů asi ani netuší, o jakém článku to tady mluvím. Já ale začnu postupně. Ve čtvrtek 27. září nás pan profesor v semináři seznámil s projektem MF Dnes „Studenti čtou a píšou noviny“, kde se studenti mohou písemně vyjadřovat k aktuálním problémům. Tématem prvního kola byl americký radar a všechno kolem něj. Hned jsem věděla, že něco určitě napíšu, protože je to hlavně politický problém a politika mě baví.

Pořádně jsem se však při psaní článku zapotila. Ne, že bych nevěděla, co psát, spíše naopak. Doporučený rozsah byl jedna strana A4, jenže to bylo pro mé myšlenkové pochody zatraceně málo. Abych dostatečně uspokojila svou potřebu vyjádřit se, potřebovala bych nejméně trojnásobný rozsah. Proto jsem také se svým článkem moc spokojená nebyla. Ale řekla jsem si, že za zkoušku nic nedám.

Nekladla jsem si nějaké ambice, šlo mi hlavně o to vyjádřit svůj názor před odborníky. Do projektu se zapojilo 3000 studentů, a proto šance, že by zrovna můj článek byl mezi těmi pár desítkami otištěných, pro mě byla naprosto mizivá. O to víc mě překvapilo ráno 15. října, tedy den, kdy v novinách byly otištěny úplně první články projektu. Před vyučováním za mnou přišel pan ředitel s tím, že můj článek vyšel v regionální části novin. Nějak jsem to nebrala vážně až do chvíle, kdy jsem se přesvědčila na vlastní oči. Je to hezký pocit, vědět, že moje názory nejsou scestné (tedy aspoň doufám, že Mladá fronta by nic scestného neotiskla). Psaní mě baví a ráda bych se mu věnovala i do budoucna, právě v souvislosti s politikou. A článek v MF Dnes je mým prvním krůčkem, který mi aspoň trochu dodal sebevědomí.

DENISA DRATVOVÁ (sexta)

Můj výukový projekt a Ostravsko

Ve dnech 9. až 12. října 2007 jsem se (spolu s dalšími čtyřmi desítkami studentů naší školy) zúčastnil čtyřdenní fyzikálně zeměpisné exkurze skrývající se pod sáhodlouhým názvem Výukový projekt Těžký průmysl Ostravska, energetika, řemeslo a geografie Moravskoslezského kraje. Akce byla určena pro vyšší ročníky a hrazena zčásti sponzory, zčásti gymnáziem a jeho rodičovským sdružením. Prezentovali jsme zde své práce na zadaná témata, která pak byla jednotlivými body exkurze. Moje práce pojednává o technologii těžby uhlí v Ostravsko-karvinském revíru.

Ač nejsem zrovna technik, tato práce mi díky převážně teoretickému obsahu byla jistě přínosem. Mohli jsme vstoupit do štoly rekonstruované jako šachta, kde nám byl podán podrobný výklad, což mi pomohlo pochopit některé poněkud rafinovaně popisované těžební postupy. Snad ještě více mne zaujal důl-muzeum ve stylu posledního pracovního dne, kde bylo možno projít celé důlní zázemí a podle barvitěho výkladu si dokreslit tehdy běžnou hornickou směnu. Bývalý horník, který nás muzeem prováděl, neskrýval své rozhořčení nad ukončením těžby v Ostravě, které je prý politickým tahem Evropské unie. Ostrava tím významně ztratila, nemá uhlí mnoho, ale zato je velmi kvalitní, což vyhovuje výrobě tolik potřebného a ceněného koksu.

Navštívili jsme i další objekty, jako například vítkovické železářny, lití zvonů, papírnu, výstavu miniatur Miniuni a prošli jsme Ostravské centrum. Čtyřdenní maratón jsme absolvovali úspěšně a v pátek k večeru se rozutekli do svých domovů.

TOMÁŠ ZELENKA (septima)

Hovoříme s novou posilou učitelského sboru – Mgr. Markem Hencem

V duchu rodové tradice

* Jak se vám líbí na naší škole?

„Jsem velice spokojený. Moc se mi tu líbí, opravdu moc.“

* Co se vám líbí nejvíc?

„Prostředí, je to taková rodinná škola. I s učitelským kolektivem jsem spokojený.“

* Učil jste někde předtím? Můžete to srovnat?

„Ano, učil jsem čtyři roky na Moravském gymnáziu v Brně, což je soukromá škola. Tady se cítím líp. Atmosféra mezi žáky i profesory je tu jednoznačně lepší.“

* Jak vás napadlo stát se učitelem?

„Možná to mám poděděno. Dlouho byli pra- a prarodiče učitelé a ředitelé škol, jenom tatínek se nepovedl. Takže jsem se vrátil k rodinné tradici.“

* Proč jste si vybral zrovna matiku a fyziku?

„Naprosto otevřeně řeknu, že mi na střední škole nic tak dobře nešlo jako matika a fyzika.“

* Jaký jste byl na střední škole? Jak jste se učil?

„Do jaké kategorie bych se zařadil? Asi do kategorie věčně nestíhajícího studenta. Párkrát mi hrozily i čtyřky. Ale nakonec jsem míval tak tři až čtyři trojky, hlavně z jazyků.“

* Z matiky a fyziky bývaly samé jedničky?

„Určitě ne. Byly i dvojky a trojky. Z fyziky třeba... byly...“

* Zlobil jste? Dostal jste někdy poznámku?

„Ne, nikdy jsem na to neměl náuru. A poznámky? Asi ne... Jen si vzpomínám, že jsem se ve třetí třídě houpal na židličce a spadl jsem a za to jsem dostal třídní důtku.“

* Kolik vám je let?

„Je mi 30 let.“

* Jste ženatý?

„Ano a bez dětí, jestli to chcete kompleť. Jsme spolu tři a půl roku.“

* Kolik byste chtěl dětí?

„Nejlépe co nejvíc, ale nejspíš to dopadne tak, že budou jenom dvě.“

* Jak jste se s manželkou seznámili?

„Manželka je také učitelka, je to spolužačka z vysoké školy.“

* Co vám dokáže zkazit náladu?

„Asi bezohlednost. Ta mně na lidech hrozně vadí, to mi opravdu dokáže zkazit náladu. Čím dál víc pozoruji, že mou náladu ovlivňuje i počasí. Mrzí mě to, ale asi to tak je.“

* Co děláte ve volném čase?

„To je těžká otázka. Čtu knížky, hlavně matematicko-fyzikální. Pokud čtu něco jiného, musí mi to někdo doporučit. Nebo chodím do kina a tak podobně.“

* Sportujete?

„Teď hrozně málo, od té doby, co jsem skončil vysokou. Sportoval jsem, hrával jsem florbal a malou kopanou, ale teď si na to neumím najít čas. Je to o tom, čemu dá člověk přednost.“

* Jakou hudbu posloucháte?

„Asi bych to těžko uměl specifikovat. Poslouchám moderní hudbu, která je zpěvná. Nejvíc asi rock a pop, například Evanescence, Roxette, R.E.M., Linking park... Nevadí mi ani opera. Písnička musí být hlavně o něčem.“

* Díváte se často na televizi?

„Ne. Nemám televizi moc rád. Když už ji sleduji, tak sportovní pořady. Jinak mě moc neláká.“

* Chodíte někdy večer na pivo? Často?

„Ano, chodím. Podle toho, jak často mě někdo zláká. Já myslím, že je to tak jednou až dvakrát do měsíce.“

* Jste na něčem závislý?

„Závislý? To je těžký... Nic mě nenapadá. Není to nic návykového, žádné cigarety, alkohol. Kafe piju rád, ale uměl bych si to představit i bez něj.“

* Zkoušel jste kouřit?

„No jistě. To nezatajím.“

* Co jste dělal o prázdninách?

„Týden jsem strávil s manželkou, tchýní, tchánem a švagrovou ježděním po hradech a zámcích na jižní Moravě. Jinak nevím, možná jsme dělali nějaké úpravy doma. Spíš jsem odpočíval.“

* Jak podle vás vypadá ideální dovolená?

„Hmmm... Ideální je asi střídání dnů poznávacích a pobytových. Nejen válení se u vody, ale ani samé harcování. Nenávidím dovolené, kdy se třeba projede celá Itálie. Jeden den se přespí v Miláně, další v Římě, a třetí v Neapoli... Zároveň bych nechtěl strávit celý týden na pláži.“

* Máte nějakou veselou příhodu z vyučování?

„Určitě je jich spousta, hlavně takové ty přebrepty. Jedna příhoda se mi stala už i tady. Když jsem byl ve třídě sloučené sexty a septimy, něco jsem jim povídal a oni byli dost neklidní. A najednou se do různého pokašlávání a šustění ozvalo klepání a to jsem nečekal. Zeptal jsem se: „Kdo to klepe?“ A oni: „To bude někdo za dveřma.“ Ale tomu jsem nevěřil, protože kdo by měl co klepat. Tak říkám: „Tak kdo je tady ta klepna?“ A ve dveřích se objevil pan ředitel... Myslím, že to neslyšel, ale bylo to zajímavé.“

Děkujeme za rozhovor.

EVA FASOROVÁ, NELA FEJTOVÁ (oktáva)

Kam na internetu?

www.blisty.cz

Deník o všem, o čem se v České republice příliš nemluví. Zpravodajství bez obalu, tak jak to stojí a leží. Výborný server, ale občas se zavádějícím obsahem.

<http://gadgets.zive.cz>

Gadgets neboli volně přeloženo „vynálezy z recese“. Některé možná budou technologií budoucnosti, jiné je prostě jen třeba mít. Například mě zaujala klávesnice, v níž roste tráva, starý stříbrný ručičkový budík vzadu s USB konektorem, do něhož si můžete nahrát libovolnou písničku, která vás ráno probudí a nebo reprosoustava ve tvaru nádobí...

<http://detektivky.4shared.com>

www.ebooks.wsn.cz

Na obou serverech naleznete různé knihy v elektronické podobě.

www.meteleskublesku.cz

Na těchto stránkách najdete ke stažení velké množství audio ukázek z nejoblíbenějších českých filmů, jako jsou Marečku podejte mi pero, Slunce seno, Adéla ještě nevečeřela, apod.

<http://morce.slovníky.org>

1. internetový slovník: moravsko – český

<http://blogoscoped.com/rotated>

Na těchto stránkách není nic výjimečného. Jde o stránky vyhledávače Google jen s nepatrným rozdílem: jsou otočeny vodorovně. Takže si budete muset natočit monitor, anebo si pořádně protáhnete krční svaly.

www.english-online.cz

www.aj.cz

Potřebujete si procvičit angličtinu? Tak si zkuste udělat některý z testů na těchto stránkách!

www.oslikuv.net/minulezivoty

Podle zadaného data narození a pohlaví vám tyto stránky vyhledají, co jste byli v minulém životě, čím jste se živili, kde jste žili a co to pro vás znamená v současném životě.

www.worth1000.com

Soutěžní stránky, kde se pravidelně vyhlásí soutěž o nejlepší fotografii na téma třeba skandály celebrit. Do stanoveného časového limitu soutěžící vytvoří fotografie (fotomontáže) a umístí je na tyto stránky. Fotky se pak hodnotí a nejtípnější vyhrává.

www.hejda.cz

Veliké množství záběrů z ještě většího množství míst na celém světě pomocí web kamer.

VLADIMÍRA MICHÁLKOVÁ (septima)

Vrabčák na koncertě

Každý pohyb, každý maličký krůček vyjadřuje hercova slova. Večerní atmosféra na francouzských Champs-Élysées, osvětlená Eiffelova věž a její nádherný hlas.

Rozbourená a napjatá atmosféra koncertu, řev a nedočkavost, kdy začnou hrát. Jásot lidí a dunivý zvuk bubnů a kytar.

Ano, tak vypadalo to sobotní odpoledne. Jsem člověk, který rád chodí na koncerty, do divadel a do kina, takže mi také prosím do volte, abych se prostřednictvím tohoto článku zmínila o událostech jedné říjnové soboty.

Ta sobota byla opravdu nabitá, protože jsem se zúčastnila dvou zcela odlišných vystoupení.

Nejprve jsem zavítala na benefiční koncertu nás v Hrušovanech, kde hrála, jak určitě mnozí víte, jedna z našich školních kapel – Kredenc. Měla jsem však trošku smůlu, protože když jsem tam dorazila, hrála nejprve kapela jiná, a tak jsem zase utíkala domů, abych se nachystala na návštěvu představení v Mahebnové divadle – „Vrabčák na předměstí“ o životě Edith Piaf.

Stihla jsem to, a dokonce i na vystoupení kapely Kredenc jsem ještě před odjezdem do Brna mohla zajít. Měla jsem sice hodně nevhodné oblečení, které bylo určeno do divadla, ale snažila jsem se s humorem ignorovat pohledy lidí, jejichž obličeje mi napovídaly: „Jsi tu asi špatně!“ Mně to ale bylo jedno a už jsem se těšila jen na to, až začnou hrát. Jejich vystoupení mě vážně hodně překvapilo. Byli zkrátka dobří. Každá písnička v jejich podání a písnička jimi stvořená byla z mého pohledu zahráná naprosto skvěle. Díky pár lidem, kteří se nestyděli „tancovat“, se tam vytvořila také dobrá atmosféra.

K mé smůle ale hodinky ukazovaly skoro šest hodin, a tak jsem musela utíkat na autobusové nádraží, abych se stihla připojit k ostatní skupince „divadelníků.“ Bylo mi sice líto, že jsem nemohla na koncertě zůstat až do konce, ale čekalo mě něco z jiné oblasti, na co jsem se také moc těšila. Muzikál o životě Edith Piaf.

Sedla jsem si na místo a obdivovala nádhernou kombinaci neorenesance, neobaroka a neoklasicismu. Konečně začali. Nedá se ani popsat, jaké to vlastně bylo. Bylo to krásné. Vše se odehrávalo v pařížském prostředí a atmosféra tam taková opravdu byla. Zpěv herců byl nádherný, a když zrovna zpívali francouzsky, nedalo se to s českým muzikálem srovnat. Byla to příjemná a netradiční změna. Velmi mě zaujal také balet. Dokázali jediným pohybem beze slov vyjádřit, co zrovna cítí nebo co chtějí říct. Život Edith Piaf, která nakonec zemře kvůli drogám, je sice smutný, ale představení v podání herců bylo krásné. Zkrátka spojily se tam tři věci, které zbožňuji. Zpěv, tanec a francouzština.

Ta říjnová sobota byla pro mě skvěle prožitým dnem. Jak na koncertě, tak v divadle. Neseďte tedy příště doma a pojďte či pojedte také. Ať už jste milovníci hudby, tance, koncertů nebo divadel.

TEREZA NENTVICOVÁ (sexta)

Nepíšeme do šuplíku (Z vlastní literární tvorby)

První úder

V rozlehlém starém stromě se ozvalo lehké zašumění listů a na tmou zalitou zem dopadly něčí nohy. Stín proběhl mezi několika vysokými keři a pokračoval v podrostu na kraji lesa. S obratností lišky a tichostí pavouka běžel směrem k hradbám. Na cimbuří zářily pochodně a v jejich světle bylo vidět mnoho hlídkujících vojáků. V poklidné noci se ozývaly jen jejich tlumené rozhovory.

Kroky neznámého vetřelce dosáhly kamenné zdi. Muž pomalu oddychoval. Byl dlouhá léta trénován k tomuto jedinému účelu, k této jediné misi, kterou možná nepřezijí. Přesto postupoval podle plánu s naprostou jistotou a klidem. Posunul se opět o několik metrů podél hradby. Jediné, co se dalo v temnotě na postavě rozeznat, byly její oči, vše ostatní halil speciální černý úbor.

Mohutnou hnědou bránu hlídka dávno zavřela, jak věděl. Vrátil se o několik kroků nazpět, přes těla dvou mrtvých mužů, která ležela na studené trávě. Na moment se k nim sehnul. V rukavicích se zaleskla dvojice šurikenů, smrtících hvězdic namočených v jedu.

Silné dubové dveře se otevřely a černí zahalená postava opět vklouzla do tmy městských ulic. Jde to až příliš jednoduše, pomyslel si. Bez vážnějších problémů pronikl k samotným kasárnám města ve zbroji mrtvého vojáka a nikým nebyl zpozorován ani podezříván.

Pokračoval dál, ale v srdci mu rostl stín pochybností. Začal jím cloumat pocit nejistoty, který sílil každým zdolaným metrem, každým dalším pokořeným úsekem v cestě k paláci, jenž stál na vrcholu nízké skály. Jeho myšlenky se rozletly všemi směry a on už nemohl soustředit pořádně své smysly. Málem ho tak odhalil strážný, který pochodoval po silnici z paláce do kasáren. Stačil včas zabočit z cesty do postranní uličky, kde chvíli zůstal. Rozpomínal se na chrám, mezi jehož zdmi mu byly vštěpovány všechny možné zásady dokonalého nájemného vraha. Zhluboka nabral dech. Pára stoupající od jeho úst na chvíli zahalila bledý měsíc, vykukující zpoza střechy nejbližšího domu. Střechy.

Obrovský prales budov a cest ležel v tichosti. Jediným svědkem jeho rozměrnosti a klidu byl nevýrazný stín přeskakující mezi korunami stromů města mimo pozornost stráže, příliš zaneprázdněné malichernými debatami.

V jasně osvětleném paláci se očividně nikdy nespalo. Vždy tam zůstávaly vzhůru desítky služebníků, aby zajistili, že se jejich pánové budou cítit dobře i během hlubokého spánku. Věděl, že se už musí pohybovat s největší opatrností. V lampiony ozářených chodbách mu jeho černé oblečení mnoho ochrany neposkytovalo. Natáhl ruku z otevřeného okna, ale pak ji hned stáhl zpět a okno pouze přivřel. Touha po životě v něm byla stále silnější a nechtěl se odříznout od jediné možné cesty úniku. Očima přešel rozlehlý koridor. Stál blízko císařských ložnic.

Před několika týdny jeho řád dostal důležitou zakázku. Souboje a vraždy mezi šlechtou byly běžné, ale nikdy se nejednalo o takto důležitou osobu. Jak bývalo zvykem, vrah ani zákazník se navzájem neznali, nevěděli o sobě vůbec nic, nikdy se neviděli. Byl sám překvapen, že muž, nad kterým teď stál, měl padnout za oběť vůbec prvnímu smrtícímu úderu jeho krátké dýky.

JIŘÍ LUKL (oktáva)

Lochnesská příšera – pravda, nebo geniální vtíp?

Jezero Loch Ness se nachází ve Skotsku. Je 36 kilometrů dlouhé, 230 metrů hluboké a nebylo by na něm nic tak zvláštního a výjimečného, ale pověst z něj udělala nejpůvodnější jezero na světě. Lochnesská nestvůra (je jí přezdíváno také Nessie) je záhadný tvor, který se v tomto jezeře prý vyskytuje. Jeho údajná podoba je taková, že se jedná o až 20 metrů dlouhého živočicha s třímetrovým krkem a výrůstkem na hlavě. Zvěsti o této příšere jsou staré už několik staletí, nejstarší dochovaná zmínka o ní je ze sedmého století z díla o svatém Kolumbovi, jenž měl v roce 565 zachránit svého známého ze svárů příšery od řeky Ness. Když vyšel o Nessie v roce 1871 novinový článek, rozpoutalo se doslova šílenství a až do 30. let 20. století byly hlášeny stovky střetů s tímto záhadným tvorem. V roce 1934 projížděl kolem jezera uznávaný chirurg Robert Wilson se svou přítelkyní a do této chvíle nevěřil, že by na zvěstech o příšere mohlo být něco pravdivého. Jenže když spatřil tvora s dlouhým tlustým krkem, začal uvažovat jinak. Protože měl s sebou fotoaparát, úkaz vyfotil. Měl štěstí, že byl pohotov, protože monstrum se za okamžik zase ponořilo zpět do hlubin studeného jezera. Od tohoto okamžiku začalo mířit k jezeru ještě více senzacechtivých jedinců, kteří i nemálokdy příšeru nafotili nebo nafilmovali, ale žádný materiál nebyl tak důvěryhodný, aby jednoznačně dokázal přítomnost živočicha. Proběhlo dokonce několik pátracích akcí na vysoké úrovni, v čele s dva roky trvajícím průzkumným monitorováním pořádaným stanicí BBC (v letech 2002 a 2003). Ovšem ani tato výprava nepřinesla žádné pádné důkazy. Některé teorie tvrdí, že se může jednat o přežívající druh nějakého druhohorního ještěra, patrně plesiosaury. Výskyt těchto druhohorních plazů byl prý potvrzen i ve sladkovodním prostředí a bylo by teoreticky možné, že v izolovaném skotském jezeře by mohli přežívat dodnes. Protože je jezero poměrně velké, nelze vyloučit, že se úspěšně vyhýbá ulovení, je to ale velmi nepravděpodobné. Dalším zajímavým vysvětlením by mohl být fakt, že za podivnými úkazy připisovanými nestvůře je seizmická činnost, ovšem toto tvrzení by vysvětlovalo jen zvláštní zvuky a zvedání hladiny. Nejpravděpodobnější ovšem bude, že se v případech zahlédnutí podivného tvora jednalo o úplně něco jiného, například ponořený strom, zatoulaného tuleně nebo koberce vodních řas. Ovšem více vzrušující určitě je myslet si něco jiného!

Dvakrát komerční inspirace lochnesskou: český plyšák zvaný Lochnesska (jak jinak, že ano?) a japonské třídvéřové kupé Mitsubishi Nessie. TOMÁŠ KOMÍNEK (oktáva)

Postavme školu v Africe IV.

(Projekt Člověka v tísní a Junáka)

Akce se odehrála ve dnech 9. až 11. října 2007 po celé republice. V úterý 9. října jsme stejně jako loni vybírali na našem gymnáziu. Následující den sbírka proběhla na náměstí Míru.

Možná si říkáte: „Proč zrovna stavět školu někde v Africe?“ Odpověď je jednoduchá – protože i tam děti chtějí chodit do školy a vzdělávat se. A možná víc, než si my dokážeme představit. V Etiopii, kam je sbírka určena, je více než 65 procent obyvatelstva negramotných. Děti musí denně pracovat na poli svých rodičů a jen málo jich získá základní vzdělání. Také proto, že nemají dostatek škol a učitelů. A to se snažíme změnit. Někomu se tohle počínání může zdát jako ta pověstná „kapka do moře“, ale i ta kapka je součástí něčeho většího, hodnotnějšího.

Za tři ročníky této akce bylo postaveno pět škol celkem pro 1160 dětí a díky letošní sbírce a částce, která se vybrala, se mohou postavit další dvě školy. A sedm škol už není tak málo. Je to šance pro další děti. A tu šanci jsme podpořili i my.

V Židlochovicích se letos vybralo celkem 5410,50 Kč. Je to sice pokles oproti loňským 9 450,50 Kč, ale i tak jsou to potřebné peníze. A na nás je, abychom se tuto sumu pokusili příští rok opět pozvednout. Aktuální stav konta a další informace můžete sledovat na www.skolavafrice.cz.

Ještě jednou bychom chtěli poděkovat všem, kteří na sbírku přispěli. A svět je zase o něco hezčí...

Za židlochovické skauty: ONDŘEJ NOVÁK (septima) a DRAHOMÍRA VETROVÁ

Zpívání za velkou louží

Akce, na kterou jsme se v posledních týdnech poctivě připravovali, je konečně tady. Sbor Skřivánek odjíždí na turné po Americe. Už zbývá jen v pátek 21. září ve dvě hodiny ráno nastoupit do autobusu a odjet poznávat nový svět. Svět, o kterém jsme toho hodně četli, viděli, slyšeli, ale realita je vždycky trochu jiná.

Odlétáme z Prahy přes Milán do New Yorku a Los Angeles. Stejně je zajímavé v deset hodin dopoledne odletět z Milána a po devíti hodinách vystoupit v jednu odpoledne. Jak jsou časové posuny zajímavé, tak jsou ovšem taky fyzicky náročné.

A tak první den po přeletu jsme všichni jaksi přejetí a nemůžeme si nové zážitky pořádně vychutnat.

Následující dny si už na časový posun zvykneme a vnímáme krásy Grand Canyonu, osvětlené hotely a kasina Las Vegas a krásné Nevadské pouště.

Jelikož během naší první návštěvy v L.A. pořádně přšelo, těšíme se na tu druhou. Hlavním důvodem našeho návratu do města andělů byly koncerty, které jsme měli na víkend naplánovány.

V neděli na největším a nejdůležitějším koncertě se do první řady posadil i sám pan konzul. Nejen on, ale i všichni přítomní Američané byli naším programem, složeným převážně z českých a moravských lidovek, přímo uchváteni.

I naše následující, pondělní vystoupení v San Diegu, určené pro českou menšinu, vyvolalo (na americké zvyklosti) až nečekanou a spontánní odezvu.

Všeobecně se lidé nejen na koncertech, ale třeba i ti, se kterými jsme se potkali v obchodech, fast foodech (nikde jinde se tam nedá poměrně levně najíst) nebo v hotelu, chovali nad očekávání příjemně.

Z Los Angeles odjíždíme na osmihodinovou cestu směr San Francisco. Tady máme dvouhodinový rozchod a možnost poznat buď uličky města, nebo největší Chinatown mimo čínské území.

Přelet do New Yorku a prohlídka jeho největší chlouby. Manhattanu. No, podle mého názoru tam kromě vysokých mrakodrapů není nic zajímavého. I ty mrakodrapy se časem omrzí. Co stálo za to, byla socha Svobody. Ta je chloubou New Yorku zcela zaslouženě.

V šest hodin večer 6. října necháváme New York za sebou a míříme do Říma a pak domů. Každý se těší na rodinu, přátele a normální stravu. Ale na zážitky z pobytu za velkou louží, na ty dobré i ty horší, jen tak nezapomeneme.

IVANA VÁLKOVÁ (*sexta*)

Hudba... hlavně ne česky!!!

Po době jednojazyčné – komunistické, kdy všichni museli zpívat samozřejmě česky nebo slovensky, nastal velký zlom, kdy najednou bylo dovoleno vše, hlavně bylo možné zpívat anglicky a nastal boom cizojazyčných písniček v Česku. Stále se ale ukazuje, že ty nejprodávější tituly jsou jednoduché české písničky. Přesto se zkusme podívat na takový lehký přehled nečeských písniček u nás.

Angličtina: Tak tady jsou určitě největší zástupy umělců, pro mnohé opravdu netřeba představovat, například Support Lesbiens, Monkey Business, Clou, Sunshine, atd. Angličtina je prostě rock-popový univerzální jazyk a dobře se nám poslouchá. To, že se ve zpěvu stejně nějak mumlá a kromě refrénu nerozumí textu ani ti anglicky zdatnější, již nikomu nevádí – rock a pop je přece téměř vždy o vztazích a problémech s nimi.

Francouzština: Zde vede zcela jistě Iva Frühlingová, modelka – zpěvačka, která vydala dvě příjemná alba a pomalu přesvědčila mnohé o tom, že pop, který dělá, se dá normálně poslouchat. Ale i ona se na své poslední desce snaží i o češtinu. Máme tu také třeba lehce alternativní kapelu Miou – miou, ti zpívají rovněž francouzsky a název kapely je celkem odvaž.

Italština: V této kategorii bylo až na italské hity Michala Davida dlouho prázdno, ale letos se objevila tuzemská kapela zpívající italsky vlastní songy, brněnská skupina AmoreMio. Chlapci poznali svoji výjimečnost, a proto se taktéž označují jako nejlepší italská kapela u nás; jiná totiž snad ani není.

Polština: Tady je celkem dobré dívčí seskupení Tara Fuki, dvě violoncella, dva dívčí hlasy a zhudebněné básně polského autora Krzysztofa Baczyńskiego.

Čankština: Čankišou asi netřeba představovat, kapela hrající a zpívající hudbu lidu Čanki. Zpěvák zpívá jazykem, který nikdo nezná, ale po chvíli mu přece jenom nějak začnete rozumět, zjistíte, že se některá slova i opakují a že to není úplná hatmatilka, ale snad tedy opravdový jazyk. Dodnes tuto záhadu nikdo nevyřešil, zpěvák kapely říká, že zpívá čanksky a slova mu naskakují sama skrze energetickou bránu jeho těla.

VLADIMÍRA MICHÁLKOVÁ (*septima*)

Za kratkými zobaky

Napsat, že od 9. do 12. října „se uskutečnila“ přírodovědná exkurze do slezské části naší malebné zemičky, by byla nekonečná nevychovanost, neboť celou akci pevnou rukou řídili a „uskutečňovali“ paní prof. Stravová a pan prof. Dvorník. Je nezbytné vy zdvihnout, s jakou odolností a precizností oba obcházeli večer po Stodolní ulici a vybírali kdejakou knajpu za účelem, jak jinak, načapat někoho, jak se říká, na švestkách... (tektutých). A neodradilo je ani to, že teploty zšeřelé Ostravy si touto dobou občas zalezou pod nulu, a stejně tak ani onen nepatrný detail, že všichni, vyzmrzaní z dolů, fabrik, továren a procházek, stejně „řádili“ na pokojích.

Začněme ale tam, kde je běžné začínat (tzn.: na začátku). Už cestu autobusem ze Židlochovic jsme intenzivně využívali, a sice k odpočinku, neboť jsme byli unavení z nedostatku spánku. Sem tam zastávka na benzínce a jinak polospánek znepříjemněný hrčením motoru a nepohodlnou polohou na sedadle. Jakmile jsme ale vystoupili ve Velkých Losinách, jako bychom ožili. Do přesezených končetin opět zavítala krev a my jsme vyrazili na první prohlídku. Prohlíželi jsme si poslední papírnu, která papír vyrábí ručně. Nevím, zdali se tím naše republika může chlubit, je to přece jenom mírně zastaralé, ale bylo nám řečeno, že dokonce i pan prezident píše na ručně vyráběný papír z Losin, a tudíž je to asi něco jedinečného. Já osobně jsem nepokládal ruční papír až za tak atraktivní a raději jsem se poptal po papíru toaletním, jelikož jsem ho zapomněl doma. Ten však neměli...

Dalším bodem programu byla velmi zajímavá, přečerpávací elektrárna Dlouhé Stráně. Snad nejvíce mě na ní zaujala opatření zabraňující klaustrofobii, trudnomyslnosti a ztrátě zdravého rozumu zaměstnanců. Největší část technických budov je totiž 200 metrů pod zemí a to prý člověka může znervóznit. Proto pouštějí rádio poměrně nahlas, na zdi namalovali osklivá barevná kola a pod stropem vyrobili tak realisticky působící napodobeniny oken, že jen málokdo si všimne, že to žádná okna nejsou.

Teď už se ale blížíme k ubytovně. Atmosféra houstne, v hlase paní učitelky zazní strach. Ubytovna se jmenuje „Pod Mostem“, nad pokoji hochů jsou pochybné pokojíky s růžovými záclonkami, pod pokoji dívek zase hospoda nevalné pověsti. V tomto rozhodujícím okamžiku se ale paní učitelka zachovala jako žena činu a s odvahou nás poučila o tom, jak její dědeček za války na frontě likvidoval štěnice a já si radši zopakoval číslo na policii, záchranku a hasiče... Na obranu ubytovny musím ale říct, že štěnice jsme nenašli. Pravda, žádný Hilton to nebyl, ale mně se tam líbilo. (Žádná spojitost s hospodou ani s nevěstincem!)

V průběhu exkurze jsme ještě navštívili spoustu zajímavých míst. Jako třeba novou ostravskou radnici, hornické muzeum, expozici „Posledního dne“ v dole Michal, výstavu zmenšenin slavných budov MINIUNI, mořské akvárium a na neposledním místě samozřejmě Vítkovice. Já osobně je pokládám za klenot nejen Ostravy, ale celé naší země. Obrovské město, založené čistě na produkci hutního průmyslu, megalitické stavby, obrovské stroje, tuny a tuny železa. Vždyť například hlavní vysoká pec Vítkovic vyprodukovala za 160 let provozu neuvěřitelných 91 000 000 tun surového železa. Když posloucháte podobné údaje čtyři dny v kuse, ohromí vás Ostravsko a zjistíte, jak klíčový region to pro náš stát byl.

Závěrem bych chtěl poděkovat paní profesorce Stravové a panu profesoru Dvorníkovi za perfektní a hlavně zajímavou exkurzi. Myslím, že takovéto akce skutečně mají smysl a že si z nich žáci dokonce i něco odnesou. Doufám, že o podobné podniky nikdy nebude na naší škole nouze.

ŮČASTNÍK ZÁJEZDU

Popletená pohádka

Po středě 17. října 2007 se už jistě nikdo nepozastavíte nad tím, až vám cestou do školy přefrčí pod nosem splašená princezna Koloběžka, v obchodě se srazíte s hrozným zlým zlobrem Shrekem a u pokladny vás předběhne Modrá Karkulka.

Pomyslíte si – to ten den ale pěkně začíná! V duchu bojujete s myšlenkou změnit cíl své cesty a místo do školy jít navštívit babičku. Pak vás ale napadne, že by u ní stejně zase byl ten štramák myslivec (protože on tam prý „občas zajde“...), nebo ještě hůř: zařadila by vás do svého (už tak dost početného) služebnictva. A tak, než byste skončili mezi Růženkou, Popelkou a Jednorukým Honzou, radši přece jen zamíříte do školy...

Že vám předchozí odstavec něco připomíná? No to by také měl! Mluvím samozřejmě o představení našeho školního dramatického kroužku, které před nedávnem zhlédli studenti primy až sexty.

Asi bych vám to neměla říkat (měli byste žít v iluzi, že jsme herci od přírody), ale než se Popletená pohádka dostala do fáze, kdy jsme ji mohli předvést na veřejnosti, uběhly měsíce usilovné dřiny. Dobře, uznávám – ne vždy jsme tak usilovně pracovali... Čas od času se naše ranní schůzka proměnila spíš v debatní kroužek, kdy každý cítil potřebu projevit svůj názor, až bylo najednou za deset minut osm a museli jsme náš sněm rozpustit. Nebo se také stávalo, že někdo dokonce ještě pár dní před premiérou neuměl svůj text! To se pak naše veškerá energie soustředila ne na svou vlastní roli, ale na zklidnění naší vedoucí (Pavly Gerlingerové ze sexty), která div nevytlčila z kůže!

Teď znovu přeháním. Ba co víc, spíš bych měla říct, že ji obdivuji, jak ty naše veškeré rozmary snášela a vzhledem k našim „výkonům“ na začátku zkoušení hry se jí povedla, řekla bych, až neuvěřitelná věc.

Vesměs jsme se shodli, že se nám teď podruhé hrálo mnohem lépe než tehdy v červnu, při naší premiéře. Tenkrát sehrála velkou roli tréma.

Chtěla bych využít příležitosti a poděkovat panu řediteli za to, že naši činnost od začátku podporuje, a rovněž nesmím zapomenout ani na paní profesorky a pány profesory, kteří byli tak hodní a uvolňovali nás ze svých vyučovacích hodin.

Co napsat na závěr? Snad jen, že už v těchto dnech začínáme s nácvikem nové divadelní hry a už teď se těšíme, až vás opět spatříme v hledišti!

VERONIKA MACHOVÁ (sexta)

Přijďte se pobavit!

Kina

- 1. 11. Kauza CIA, Invaze, Sicko, 30 dní dlouhá noc, 11. hodina
- 8. 11. Poslední legie, Poslední plavky, Hrdinové a zbabělci
- 15. 11. Těsně vedle, Resident Evil: Zánik, Na druhé straně
- 22. 11. Mezi nepřáteli, Královna Alžběta: Zlatý věk, Sejmi je všechny
- 29. 11. Beowulf, 40 min zuřivosti, Kouzelná romance, Persepolis

Divadla

- 1. 11. Tango - Brno, Mahenovo divadlo, od 19:00 do 20:45, hrají: H. Litterová, A. Smejkalová a další
- 1. 11. Štika k obědu - Brno, Divadlo Bolka Polívky, od 19:00, hrají: K. Fialová, L. Švormová, N. Konvalinková, V. Postránecký

Koncerty

- 1. 11. J.A.R. + Monkey Business - Brno, Boby centrum, vstupné: 319 Kč, start: 20:00
- 2. 11. Jaksi Taksi - Brno, Musilka, vstupné: 100 Kč, start: 19:30
- 22. 11. Chinaski, Brno, hala Rondo, vstupné: 290 - 305 Kč, start: 20:00
- 23. 11. APOKALYPSA 27, Brno, Boby centrum, vstupné: 399 Kč, start: 19:00

Sokec - Hrušovany u Brna

- 10. 11. Horrorshouuu čtyři - oslava, zahrají: My Pulse, Zpožděnej vlak, Z.P.X a mnoho dalších, vstup: 250 Kč, start: 19:00 (pivo, tvrdka a papu zadarmo!)

Sportovní hala - Hrušovany

- 24. 11. Horkýže slíže, Dark Gamballe, Premier, D.N.A. a další, vstup: 16:30, start: 17:00

Vranovice - F- club

- 9. 11. Kern, Vidock, Mr. Dynaboom a další, vstup: 18:30, start: 19:00, cena vstupenek v předprodeji: 100 Kč, na místě: 150 Kč MICHAELA BRANTOVÁ (oktáva)